

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφρ. Ι. Π. Παρᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μεταφράσις Π. Γεωργαντοπούλου [τέλος].

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐπὶ ἐτέρου φύλλου χάρτου ἔγραφε ταχέως γραμμάς τινας, τὸ φύλλον δὲ τοῦτο ἔθηκεν ἐν μικρῷ χαρτοφυλακίῳ, ὅπερ ἐκρυπεν εἰς τὸ θυλάκιόν της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλειεν ἐν τῷ φακέλλῳ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐπέγραφεν αὐτήν:

Τῷ κυρίῳ κόμητι δ' Ἀμβαρῆς,

ἡ μαρκησία εἰσήλθεν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἀνωθεν τοῦ ὧμου τῆς Καικιλίας ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— Πῶς! εἶπε, διατί γράφεις εἰς τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρῆς;

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτένισε τὴν μητέρα της.

— Διατί; Διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω λυπηρὰν εἰδήσιν καὶ συγχρόνως μίαν εὐχάριστον. Θὰ κλαύσῃ ἀπ' ἐνὸς καὶ θὰ γελάσῃ ἀπ' ἐτέρου ὡς ἀρχαῖον προσωπεῖον.

— Ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι αἰνιγμα.

— Ἰδωμεν, μητέρα μου, καθήσατε πλησίον μου.

— Ἔστω.

— Φρονεῖτε ὅτι εἰς ἀνὴρ δύναται ν' ἀγαπᾷ δύο γυναῖκας συγχρόνως;

— Ὁ! Καικιλία. Βεβαίως ὄχι.

— Τότε λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον κόμητα Ροζέ δ' Ἀμβαρῆς, τὸν εὐνοούμενόν σας.

— Διατί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ εἶπω μετ' ὀλίγον. Ἄλλο ζήτημα. Φρονεῖτε ὅτι μία γυνὴ δύναται ν' ἀγαπᾷ δύο ἀνδρας συγχρόνως.

— Ἀλλὰ, Καικιλία, αἱ ἐρωτήσεις σου αὐταὶ εἶναι πολὺ τολμηραί.

— Ἀπαντήσατέ μοι.

— Ὁχι, βεβαίως.

— Τότε ὁ κόμης δ' Ἀμβαρῆς δὲν δύναται νὰ μὲ νυμφευθῇ...

— Διατί;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο μυστικόν, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ εἶπω καὶ τοῦτο.

— Ἰδωμεν, τέκνον μου, τί σημαίνουναι ταῦτα;

— Τοῦτο σημαίνει, μητέρα μου, ὅτι εἰμαι δυστυχὴς, ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ λάβω σύζυγον τὸν κύριον δ' Ἀμβαρῆς. Ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε κἂν ὑποπτεύετε καὶ τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸν γάμον τοῦτον ἀνεκτέλεστον. Θέλω νὰ μείνω πλησίον σας, νὰ ζῶ ἐλευθέρᾳ, ἥσυχος, εὐχαριστημένη.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐκπληκτοῦ μαρκησίας.

— Ἰδωμεν, μητέρα μου, εἶπε διὰ σπαρρακτικῆς φωνῆς, εἰμαι θυγάτηρ σου, τέκνον σου, τὸ μόνον τέκνον σου. Δὲν θέλεις νὰ μὲ βλέπῃς νὰ ὑποφέρω. Κράτησόν με λοιπόν. Ἄς ζήσωμεν ἡ μὲν παρὰ τὴν δὲ ἀφοσιωμέναι! Ἄς πράττωμεν τὸ καλὸν περὶ ἡμᾶς. Εἴμεθα πλούσιαι καὶ δυνάμεθα

νὰ τὸ πράττωμεν. θὰ μᾶς ἀγαπῶσι τοιοῦτοτρόπως. Θὰ βλέπωμεν τοὺς πένητας μειδιῶντας κατὰ τὴν διαβάσιν μας. Μητέρα μου, εἰπέ μοι ὅτι συναινεῖς. Ἄς ἀπαλείψωμεν πάντα τὰ μίσση, καὶ πᾶσαν ζηλοτυπίαν καὶ ἔχθραν. Ἐχομεν πολλὰ ἀδικήματα νὰ ἐπανορθώσωμεν. Τί ἀξίαν ἔχει τὸ χρῆμα ὅταν δὲν εὐεργετῇ τις; Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως θ' ἀποθάνωμεν. Εἰπέ μοι ὅ,τι θέλεις, ὅτι μὲ ἀφίνεις νὰ πράξω ὅ,τι θέλω. Ἀκουσον ὅ,τι θὰ δώσω θὰ μοι στοιχίσῃ εὐθηνότερα τοῦ συζύγου.

Ἡ νεανὶς ὠμίλησεν ἐπὶ πολὺ τῇ μαρκησίᾳ ἀσπαζομένη καὶ θωπεύουσα αὐτήν.

— Ναί, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία συγκινηθεῖσα εἰς ἄκρον, ἃς μὴ κλαίωμεν πλέον. Πράξον ὅ,τι ἡ καρδιά σου σοὶ ὑπαγορεύει. Ὅ,τι πράξεις θὰ εἶναι καλόν.

Ἡ Καικιλία ἠθέλησε ν' ἀπολαύσῃ τὴν νίκην, ἣν ἤρατο.

— Ἰδού, μητέρα μου, εἶπεν, ἀνάγνωσον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου Ρισάρ.

Εἶτα δὲ δίδουσα αὐτῇ ἐκείνην ἣν εἶχε γράψῃ διὰ τὸν κόμητα:

— Ἀνάγνωσον καὶ αὐτήν. Θὰ τὴν ἐγχειρήσῃς ἔπειτα ἡ ἰδία.

Ἐλαβεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου της τὸ γραμματίον, ὅπερ ἐν αὐτῷ εἶχε θέσει.

Ἐν αὐτῷ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Μελὸ Βρικεβέκ θὰ πληρώσῃ τοῖς κυρίοις Κερανδάλ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ γραμματίου τοῦτου

Καικιλία δὲ Φοντερόζ».

Λαβοῦσα δὲ γραφίδα ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὴν χεῖρα τῆς μητρός της:

— Γράψατε κάτωθεν: «Ἐγκρίνεται».

Ἡ μαρκησία ἠτένισεν αὐτὴν ἠδέως, ἔγραψε τὴν αἰτουμένην λέξιν καὶ ἐπανάδωκε τὸ γραμματίον τῇ Καικιλίᾳ.

— Βλέπεις, μητέρα μου, ὅτι δὲν καταστρέφομαι.

— Τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Τίποτε.

Καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν μητέρα της: